

Τέλος, ἄς σημειωθῇ ὅτι ἐπελέγη νά τηρηθῇ δεδικασμένον ὡς πρὸς ὑποθέσεις αἱ ὅποια εἶχον κριθῇ πρὸ τοῦ Ἀγῶνος τῆς Ἀνεξαρτησίας, κατὰ τὰ ἐφαρμοζόμενα τότε, ἐφ' ὅσον αἱ ἀποφάσεις ἐκεῖναι ἐκρίνοντο ὡς ἐκδοδεῖσαι συνεπεία ἀξιοπίστων μαρτυριῶν καὶ ἐφ' ὅσον εἶχον ἐκδικασθῇ βάσει τῶν «Βασιλικῶν» νόμων, δηλαδή τῶν Βυζαντινῶν νόμων.

Ἀριθ. 1370

<Τό Ὑπουργεῖον τῆς Θρησκείας>
Πρὸς τὸν Εὐγενέστατον Ἐπαρχον Κορίνθου

Τό Ὑπουργεῖον τοῦτο καὶ αὐδὶς ἀνεφέρθη πρὸς τὴν εὐγένειάν σου διὰ τὰ περί διαθήκης συντείνοντα καὶ διὰ τὰ τοπικά ἔθιμα – ἰδού καὶ αὐδὶς σᾶς ἀναγγέλλει ὅτι ἡ διαθήκη τοῦ ἀποθανόντος Ἀναγνώστη Σκλιᾶ εἶναι ἀμετάδετος καὶ τοῦ λοιποῦ οἱ κληρονόμοι τοῦ ἰδίου νά μένωσιν ἄσειστοι, καθότι ὅσαι διαθήκαι ἔγιναν ἐν καιρῷ Τουρκίας μέ ἀξιοπίστους μάρτυρας καὶ ὅσαι κρισολογίαι ἐδewρήθησαν εἰς κρίσιν Βασιλικήν, αἱ τοιαῦται δέν ἀνατρέπονται ποσῶς· ἀκολουθήσον λοιπὸν κατὰ τὸν ἄνω εἰρημένον τρόπον· εἷς δέ ὑγιαίνων ἐν Κυρίῳ.

Τῇ 9 Μαΐου 1825, ἐν Ναυπλίῳ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Θρησκείας
Παλαμῶν Τονᾶς

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Α. Μιλτ. Ζιάδης

ΑΘΗΝΑΝ

Πρέπει ἐπίσης νά προστεθῇ ὅτι ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν ἀπονομήν τοῦ δικαίου ὑπὸ τῶν κατὰ περίπτωσιν διορισμένων δικαστικῶν ἐπιτροπῶν, ἐφηρμόζετο σχεδόν ἀποκλειστικῶς τὸ καταγραφόμενον εἰς τὴν Ἐξάβιβλον τοῦ Ἀρμενοπούλου δίκαιον, ἐν τῇ ἀπολύτῳ πεποιθήσει τηρήσεως τῆς συνταγματικῆς ἐπιταγῆς: Οὕτως εἰς ὑπόθεσιν ἡ ὁποία ἔμελλε νά ἀπασχολήσῃ τὴν Ἑλληνικὴν Δικαιοσύνην κατ' ἐπανάληψιν ἀπὸ τοῦ 1825 μέχρι τοῦ 1836, ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα, ἡ πρώτη ἐπιληφθεῖσα αὐτῆς Δικαστικῇ Ἐπιτροπῇ, συγκροτηθεῖσα τελικῶς ἐκ τῶν Ρήγα Παλαμήδη, Γεωργίου Πλέσσου καὶ Ἰωάννου Γιαννοπούλου, εἰς τὴν ἀπὸ 24 Σεπτεμβρίου 1825 ἀπόφασίν της ἐσημείωσε τὰ ἑξῆς:

«Ἐρευνήσαντες λοιπὸν ἀκριβῶς τὰ ἔγγραφα τῶν ἀντιφερομένων δύο μερῶν, καὶ ἀκούσαντες μετὰ προσοχῆς ὅσα προφορικῶς μᾶς εἶπον, ὀδηγούμενοι ἀπὸ τούς ἀναγνωρισθέντας ἐν τῷ πολιτικῷ ἡμῶν Συντάγματι Βυζαντινοὺς Νόμους, ἀμερολήπτως ἀποφασίζομεν καὶ ἀναφέρομεν εἰς τὸ ἔσοχον ὑπουργεῖον <Δικαίου> τὰ ἑξῆς». Ἡ ὡς ἄνω ὑπόθεσις ἀπετέλει διαφορὰν περί «προϊκός» δοδεΐσης εἰς ἄνδρα ἐν Σίφνῳ βάσει τοπικοῦ

137. Γ. Τ. Βισβίτζη, *Ἡ Πολιτικὴ Δικαιοσύνη*, σελ. 438, ἔγγρα. 493.

